

den co den

David Levithan

Den co den jiné tělo.
Den co den jiný život.
Den co den zamilovaný do té samé dívky.

COO
BOO

COO
BOO

den co den

david levithan

COO
BOO

Přeložil Tomáš Bíla

Text copyright © 2012 by David Levithan

Jacket art copyright © 2012 by Adam Abernathy

All rights reserved.

Translation © Tomáš Bíla, 2013

ISBN 978-80-7447-408-8

*Věnováno Paige
(Ať jsi den co den šťastná!)*

Den 5994

Probudím se.

Okamžitě musím zjistit, kdo jsem. Nejde jen o tělo – otevřu oči a hned vidím, jestli je kůže na mé paži světlá nebo tmavá, jestli mám dlouhé nebo krátké vlasy, jestli jsem kluk nebo holka, tlustý nebo hubený, zanedbaný nebo pěstěná. Když si jednou zvyknete na to, že se každý den probouzíte jako někdo jiný, dá se na samotnou tělesnou schránku docela rychle zvyknout. Zato život, kontext, ve kterém se tělo nachází, ten může být docela těžké pochopit.

Každý den jsem někdo jiný. Teda jsem to samozřejmě pořád já. Víím, že já jsem já – ale zároveň jsem někdo jiný.

A tak to bylo vždycky.

Informace začínají proudit. Probudím se, otevřu oči, dojde mi, že už je zase ráno a já jsem někde jinde. A potom se začnou objevovat životopisné informace, velmi vítaný dar té části mysli, která není moje. Dneska jsem Justin. Nějak

to prostě vím – jmenuju se Justin – a zároveň vím, že vlastně nejsem Justin, že si jen na jeden den půjčuju jeho život. Rozhlédnu se kolem sebe a vím, že jsem v jeho pokoji. Tohle je jeho domov. Za sedm minut zazvoní budík.

Nikdy nejsem dvakrát tím samým člověkem, ale někým takovýmhle určitě nejsem poprvé. Všude po pokoji se válí oblečení. Videoher je tu podstatně víc než knížek. Spím v boxerkách. Podle pachuti v ústech jsem kuřák. Ale zřejmě ne tak silný, že bych si hned po probuzení musel zapálit.

„Dobré ráno, Justine,“ řeknu si zkusmo a poslouchám, jaký mám hlas. Hluboký. I v hlavě mi každý den zní jiný hlas.

Justin se o sebe moc nestará. Svědí mě kůže na hlavě. Oči mě pálí a nejradši by se zase zavřely. Asi jsem toho moc nenaspal.

Už teď vím, že se mi dnešní den nebude líbit.

Je těžké žít v těle někoho, koho nemáte rádi, protože to tělo stejně musíte respektovat. V minulosti už jsem pár lidem pěkně zavařil život a zjistil jsem, že kdykoli to udělám, pak mě to pronásleduje. Proto se snažím být opatrný.

Podle všeho se vždycky ocitám v těle někoho, kdo je stejně starý jako já. Neskáču mezi šestnácti a šedesáti lety věku. Momentálně je mi pořád šestnáct. Nevím, jak to funguje. Ani proč. To už dávno neřeším. Zřejmě na to nikdy nepřijdu, tak jako normální člověk nikdy nepřijde na příčinu toho, že je na světě. Po chvíli se každý prostě spokojí se skutečností, že tu je. Není jak se dobrat nějakého důvodu. Můžete spřádat teorie, ale nikdy nebudete mít důkaz, že jsou pravdivé.

Mám přístup k faktům, ale ne k pocitům. Víím, že tohle je Justinův pokoj, ale nemám ani zdání, jestli se mu tady líbí, nebo ne. Má sto chutí jít vedle a postřílet vlastní rodiče? Nebo by byl ztracený, kdyby ho mamka za chvilku nepřišla zkontrolovat, jestli nezaspal? Těžko říct. Jako by tuhle část člověka, kterým jsem, jednoduše překryla stejná část mého vlastního já. A ačkoli mám na jednu stranu radost, že uvažuju jako já, občas by mi docela bodlo mít aspoň nějakou představu o tom, co si myslí ten člověk kolem mě. Všichni jsme plní záhad, zvlášť když se na sebe podíváme takhle zevnitř.

Budík zvoní. Najdu si triko a džíny, ale nějak poznám, že to je stejné triko, které měl na sobě už včera. Najdu si jiné. Odnesu si oblečení do koupelny, osprchuju se a pak se obleču. Rodiče jsou v kuchyni a sedí u snídaně. Nemají ani zdání, že by dnešek měl být něčím jiný.

Šestnáct let praxe udělá svoje. Obvykle nedělám chyby. Už ne.

Rodiče prokouknu poměrně snadno: Justin s nimi po ránu moc nemluví, takže se to nečeká ani ode mě. Už dobře víím, jak vyčíst očekávání ostatních lidí, případně jeho absenci. Zhltnu ovesnou kaši a misku dám do dřezu pěkně neumytou. Vezmu si Justinovy klíče a jdu.

Včera jsem byla holka ve městě, které mohlo být tak dvě hodiny jízdy odsud. Den předtím jsem byl kluk ve městě o tři hodiny dál. Details už pomalu zapomínám. Jinak to nejde, protože by mi nezbývalo dost místa na to, kým jsem zrovna teď.

Justin poslouchá hlučnou a stupidní muziku na jednom

rádiu, kde hluční a stupidní moderátoři celé ráno sypou z rukávu hlučné a stupidní vtipy. Nic víc vlastně o Justinovi nemusím vědět. Vstoupím do jeho paměti a najdu si cestu do školy. Zjistím, kde zaparkovat a kde hledat skříňku s věcmi. Kombinaci číselného zámku. Jména lidí, které potkávám na chodbě.

Někdy se nedokážu přimět k tomu, abych prožil normální den v kůži člověka, kterým jsem. Jet do školy a dělat to, co by normálně dělal. Pak tvrdím, že mi není dobře, zůstanu v posteli a čtu si knížky. Ale i to mě časem začne nudit a pozoruju na sobě, že už se těším, až budu někým jiným, půjdu do jiné školy a budu mít jiné kamarády. Na den.

Jak z Justinovy skříňky беру učebnice, dojde mi, že se na mě někdo dívá. Otočím se a spatřím dívku, jejíž tvář je pro mě naprosto čitelná – je nejistá, rozrušená a plná nadšení. Zbožňuje mě. Ani nemusím pátrat v Justinově paměti a hned vím, že je to jeho přítelkyně. Nikdo jiný by na něj takhle nereagoval, nebyl by z pohledu na něj tak nesvůj. Je pěkná, ale neví to o sobě. Schovává tvář za vodopádem vlasů, má radost, že mě vidí, ale zároveň z toho radost nemá.

Jmenuje se Rhiannon. A na chvílku – jen na okamžik – mám pocit, že tohle jméno se k ní hodí. Nevím proč. Neznám ji. Ale zdá se mi, že to tak je.

To není Justinova myšlenka. Je moje. Snažím se ji nevnímat. Nakonec nejsem ten člověk, na kterého tu čeká.

Radši nic neriskuju a řeknu jen: „Ahoj.“

„Ahoj,“ zapřede Rhiannon.

Dívá se do země, na špičky svých pomalovaných bot. Nakreslila si na ně siluety města, obrysy mrakodrapů, které jí

obepínají kotníky. Něco se mezi ní a Justinem stalo, ale já nemám ani zdání, co to bylo. Justin si toho zřejmě ještě ani nevšiml.

„Jsi v pohodě?“ zeptám se.

Vidím na její tváři překvapení i to, jak se je snaží skrývat. Justin by zřejmě něco takového obvykle neřekl.

Ale zvláštní je, že mě to najednou opravdu zajímá. Zajímá mě to o to víc, protože cítím, že jeho by to nezajímalo.

„Jasně,“ řekne, ale nezní to vůbec věrohodně.

Mám trochu problém dívat se jí do očí. Ze zkušeností vím, že každá povrchní holka má hlubokou duši. Tahle tu svou schovává, ale zároveň by mi ji byla ráda odkryla. Totiž Justinovi. Cítím, že je tu něco, co mám skoro na dosah. Jako by ten zvuk už jenom čekal, až se z něj stane slovo.

Tolik se utápí ve svém smutku, že nemá ani ponětí, jak moc ho na sobě dává znát. Myslím si, že jí rozumím – aspoň na okamžik předpokládám, že jí rozumím – ale pak mě překvapí a ze všeho toho smutku vykřesá jiskru odhodlání. Skoro by se dalo říct odvahy.

Odlepí oči od podlahy, zadívá se na mě a zeptá se: „Ty se na mě zlobíš?“

Nenapadá mě jediný důvod, proč se na ni zlobit. Jestli něco, tak se zlobím na Justina, že ji tak přehlíží. Řeč jejího těla o tom jasně vypovídá. Když je vedle něj, je úplně maličká.

„Ne,“ řeknu, „vůbec se na tebe nezlobím.“

Říkám jí, co chce slyšet, ale ona tomu nevěří. Jsou to ta správná slova, ale ona má zřejmě pocit, že v nich je nějaký háček.

Moc dobře vím, že tohle vůbec není můj problém. Jsem

tady jenom na jeden den. Nemůžu řešit ničí milostné trab-
le. A taky nechci nikomu měnit život.

Otočím se k ní zády, vytáhnu učebnice a zamknu skříň-
ku. Stojí na místě, jako by ji hluboké, zoufalé osamění špat-
ného vztahu přilepilo k podlaze.

„Ještě pořád se mnou chceš jít na oběd?“ zeptá se.

Nejjednodušší by bylo říct ne. Často to tak dělám: Když
mám pocit, že mě život toho druhého člověka moc vtahuje,
raději utíkám opačným směrem.

Ale na téhle holce je něco – ta města na jejích botách, ten
záblesk kuráže, ta zbytečná lítost – co mě láká zjistit, jaké slo-
vo to bude, až na sebe ten čekající zvuk konečně vezme ně-
jakou určitou podobu. V jednom kuse se setkávám s lidmi,
které vůbec neznám, ale zrovna dneska, tady u téhle holky,
cítím sotva znatelné nutkání ji poznat. Těžko říct, jestli to je
chvilková slabost nebo naopak vzepětí odvahy, ale rozhodnu
se tomu poddat. Chci vědět víc.

„No jasně,“ řeknu. „To bude super.“

Zase na ní hned poznám, co si myslí. To nadšení bylo tro-
chu přehnané. Justin by asi nikdy neřekl „super“.

„Bude to fajn,“ zkusím se opravit.

Ulevilo se jí. Tedy ulevilo se jí, co to šlo, na to, jak se má
na pozor. Z Justinových vzpomínek vím, že jsou spolu už
přes rok. Víc z něj nedostanu. Přesné datum si Justin ne-
pamatuje.

Přistoupí blíž a vezme mě za ruku. Překvapuje mě, jak to
je příjemné.

„Jsem ráda, že se na mě nezlobíš,“ řekne. „Jenom chci,
aby všechno bylo v pohodě.“

Přikývnu. Jestli mě předchozí zkušenosti něco naučily,

tak tohle: Všichni chceme, aby všechno bylo v pohodě. Ani moc netoužíme, aby něco bylo skvělé, báječné nebo fantastické. Rádi se spokojíme s tím, že všechno bude v pohodě, protože „v pohodě“ je většinou tak akorát.

Zvoní.

„Tak zatím,“ řeknu.

Nejsou to žádná velká slova, ale pro Rhiannon zjevně znamenají hodně.

Zpočátku bylo dost těžké žít ze dne na den a nevytvářet si žádné hlubší vazby, které by mohly dlouhodobě změnit životy. Dřív mi dost chyběli kamarádi a lidé, kteří by mi byli blízcí. Líbilo se mi vytvářet citová pouta a nepřipouštět si, jak rychle a nevratně se zpřetrhají. Bral jsem si životy ostatních lidí dost osobně; měl jsem pocit, že by jejich kamarádi mohli být mí kamarádi, jejich rodiče mí rodiče. Ale po nějaké době jsem s tím musel přestat. Bylo nesnesitelné prožívat pořád dokola pocit odloučení.

Pořád se stěhuju. A ačkoli to znamená velmi osamělý život, je to svým způsobem taky dost osvobozující. Nikdy se nesnažím sebe sama definovat skrze to, jak mě vidí ostatní. Nikdy necítím tlak ze strany svých vrstevníků ani břímě očekávání svých rodičů. Vidím všechny jako součásti celku a dokážu se soustředit na celek, ne na jednotlivé části. Umím lidi kolem sebe pozorovat mnohem líp než většina ostatních. Nenechávám se zaslepotovat minulostí a neupínám se k budoucnosti. Soustředím se na přítomnost, protože právě tou jedinou žiju.

Učím se. Někdy se dozvídám něco, co už znám z tuctu předchozích školních tříd. Někdy se naučím něco úplně

nového. Musím se spojit s tělem i s myslí a podívat se, jaké informace tam zůstaly. A když to dělám, učím se. Vědomosti jsou to jediné, co si s sebou беру na další cestu.

Vím takovou spoustu věcí, které Justin neví a nikdy vědět nebude. Sedím místo něj na hodině matematiky, otevřu si jeho sešit a píšu tam věty, které nikdy neslyšel. Shakespeare, Kerouac, Dickinsonová. Zítřka, pozítří nebo někdy později se podívá do sešitu, uvidí tam ta slova napsaná jeho vlastním rukopisem a bude se divit, kde se tam vzala a co vlastně znamenají. Anebo taky ne.

To je to největší vměšování, které si dovoluji.

Všechno ostatní musí být čistá práce.

Pořád myslím na Rhiannon. Vybírám z Justinovy paměti vzpomínky. Drobnosti... jako jak se jí vlní vlasy, jak si okusuje nehty nebo jak v jejím hlase někdy zazní odhodlání a jindy zase rezignace. Náhodné věci. Vidím ji, jak tancovala s Justinovým dědečkem, protože řekl, že by si chtěl zatancovat s nějakou pěknou holkou. Vidím ji, jak si zakrývala oči, když šli do kina na horor, jak se dívala skrz prsty a vychutnávala si vlastní strach. Jsou to pěkné vzpomínky. Žádné jiné nehledám.

Za celé dopoledne ji zahlédnu jen jednou, na okamžik, když se míváme na chodbě o přestávce mezi první a druhou vyučovací hodinou. Usměju se na ni a ona se usměje na mě. Je to tak prosté. Tak prosté, a zároveň tak komplikované, jako většina věcí v životě. O další přestávce přistihnu sám sebe, že ji na chodbě vyhlížím. Po třetí hodině to samé. Mám pocit, že to vůbec neovládám. Chci ji vidět. Prosté. Komplikované.

Než přijde čas oběda, jsem úplně vyčerpaný. Justinovo tělo je zničené z nedostatku spánku a já uvnitř něj se ničím vlastním neklidem a přemírou úvah.

Čekám na ni u Justinovy skříňky. Zvoní. Pak znovu. Po Rhiannon ani stopy. Možná jsme se měli sejít někde jinde. Možná Justin zapomněl, kde se vždycky scházejí.

Jestli to tak je, zřejmě je zvyklá na to, že Justin zapomíná. Najde si mě zrovna ve chvíli, kdy se to chystám vzdát. Chodby jsou prázdné, všichni už jsou v jídelně. Přistoupí ke mně blíže než prve.

„Ahoj,“ řeknu.

„Ahoj,“ odpoví.

Dívá se na mě. Justin je ten, kdo vždycky dělá první krok. Justin je ten, kdo rozhoduje, co budou dělat.

Je to depresivní.

Viděl jsem to už tolikrát. Tuhle bezdůvodnou oddanost. Tu naději s nádechem pochybnosti a pochybnost s nádechem naděje. Ten boj s vlastním strachem, že jste s někým, kdo se k vám nehodí. Se strachem, který je horší než všechno ostatní – kromě hrůzy z toho, že byste byli úplně sami. Pokaždé, když v něčí tváři vidím takové pocity, úplně mě to táhne ke dnu. A ve tváři Rhiannon vidím ještě víc než pouhé zklamání. Je v ní i určitá jemnost. Jemnost, kterou Justin nikdy, nikdy neocení. Vidím ji na první pohled, ale nikdo jiný zřejmě ne.

Uložím všechny učebnice do skříňky. Pak přistoupím k ní a zlehka jí položím ruku na rameno.

Nemám ponětí, co to vlastně dělám. Vím jen to, že to dělám.

„Pojďme někam ven,“ navrhuu jí. „Kam bys chtěla jít?“

Stojím tak blízko, že vidím, že má modré oči. Stojím tak blízko, že vidím, že se nikdo nikdy nedostane tak blízko, aby viděl, jak modré má oči.

„Já nevím,“ odpoví.

Vezmu ji za ruku.

„Tak pojď,“ řeknu.

Tohle už není neklid – tohle je nezodpovědnost. Zpočátku jdeme ruku v ruce. Pak se dáme do běhu. To vzrušení, že běžíme bok po boku, jenom my dva, zastírá všechno kolem a chodby školní budovy se mění ve fádni šmouhy. Smějeme se, máme radost ze života. Necháme její učebnice ve skříňce a vyrazíme ven, na vzduch, na sluníčko, pod stromy, do příjemnějšího světa. Když opouštíme budovu školy, porušuju tím pravidla. Když nasedáme do Justinova auta, porušuju tím pravidla. Když otáčím klíčkem v zapalování, porušuju tím pravidla.

„Tak kam chceš jet?“ ptám se znovu. „Řekni mi upřímně, kam bys chtěla jet?“

Zpočátku si ani neuvědomuju, kolik toho závisí na její odpovědi. Jestli řekne: *Chtěla bych do nákupního centra*, kouzlo pomine. Jestli řekne: *Pojedme k tobě domů*, kouzlo pomine. Jestli řekne: *Nemůžu vynechat šestou hodinu, měla bych prševih*, kouzlo pomine. A bylo by dobře, kdyby to kouzlo pominulo. Víím, že dělám něco, co bych dělat neměl.

Ale ona řekne: „Chtěla bych jet k moři. Pojedeme k moři?“

A kouzlo nepomíjí.

Cesta nám trvá hodinu. Je konec září a v Marylandu se listí ještě nezačalo barvit, ale už je znát, že o tom vážně uvažuje.

Zeleň je tmavá, zašlá a nevýrazná, jako by se už nemohla dočkat, až ji vystřídají pestré barvy podzimu.

Nechám Rhiannon, ať naladí rádio. Překvapuje ji to, ale to je mi jedno. Už mám té hlučné a stupidní hudby až po krk a cítím, že ona taky. Pod jejíma rukama se z reproduktorů konečně ozve melodie. Písnička, kterou znám, a tak si ji začnu prozpěvovat s rádiem.

A kdybych mohl, dohodl bych se s Bohem...

Teď už Rhiannon není překvapená, je přímo zaskočená. Justin si u rádia nikdy nezpívá.

„Co to do tebe vjelo?“ zeptá se mě.

„Líbí se mi to,“ odpovím.

„No jasně,“ ušklíbne se.

„Ne, vážně!“

Dlouze se na mě zadívá. Pak se usměje.

„V tom případě...“ řekne a začne mezi stanicemi hledat další písničku.

Za chvíli už zpíváme z plných plic. Je to popová skladba, oduševnělá jako pouťový balónek, ale stejně tak povznášející, když se jí poddáme.

Zdá se mi, jako by se všechno kolem nás uvolnilo. Ona už se nestará, jak je to všechno neobvyklé. Taky se tomu prostě poddává.

Chci, aby si se mnou užila pěkný den. Jen jeden den. Už dlouho bloudím úplně bez cíle, a teď jsem si našel tenhle pomíjivý cíl – skoro mám pocit, jako by mi ho někdo dal. Můžu nabídnout jenom jediný den – tak proč by ten den neměl stát za to? Proč by neměl být výjimečný? Proč se prostě nepoddát tomu, co se děje, a užívat si, dokud to trvá? Pravidla nejsou neměnná. Tohle zvládnou. Tohle pro ni udělám.

Když písnička skončí, stáhne okénko a nastaví svou dlaň větru, takže do vozu pronikne nový druh hudby. Stáhnou všechna ostatní okénka a přidám plyn, až nám vlasy vlní kolem hlavy a zdá se, jako by auto kolem nás zmizelo a zůstali jsme jenom my dva, jako bychom se sami řítili vpřed. Pak se z rádia ozve další pěkná písnička a já nás zase uzavřu v kabině auta, jen tentokrát ji vezmu za ruku. Ujedeme tak několik mil a já se jí vyptávám na různé věci. Jak se mají její rodiče. Jaké to je doma, když se teď její sestra odstěhovala na kolej. Jestli se jí nezdá, že je to letos ve škole nějaké jiné.

Není to pro ni snadné. Každíčkou odpověď začíná větou *Já nevím*. Ale většinou ví, stačí, když jí dám dost času a prostoru, aby odpověděla. Její máma to s ní myslí dobře; táta taky. Sestra domů skoro nevolá, ale Rhiannon to chápe. Škola je prostě škola – už se těší, až ji bude mít z krku, ale zároveň se toho bojí, protože zatím neví, co potom bude dělat.

Zeptá se mě, co si o tom myslím já, a já odpovím: „Upřímně řečeno, já se prostě snažím žít ze dne na den.“

Není to moc, ale je to aspoň něco. Díváme se na stromy, na nebe, na silnici a na cedule kolem ní. Vnímáme jeden druhého. Jako bychom najednou byli na celém světě úplně sami. Zpíváme si. Zpíváme pořád stejně bezstarostně a je nám úplně jedno, jestli to zní falešně nebo jestli si někdy popleteme slova. Když zpíváme, díváme se jeden na druhého; nejsou to dvě sóla, je to duet, který sám sebe vůbec nebere vážně. Je to svého druhu rozhovor. Spoustu se toho o lidech dozvíte z historek, které vyprávějí, ale docela dobře je poznáte i skrze to, jak zpívají písničky z rádia, jestli mají okénko raději otevřené nebo zavřené, jestli žijí podle

svých plánů nebo podle toho, co jim svět zrovna nabídne, a jestli cítí přitažlivou sílu oceánu.

Říká mi, kam mám jet. Opouštíme dálnici. Kodrcáme se po vedlejších silničkách. Není léto a není ani víkend. Je pondělí odpoledne a na pláž nemíří nikdo kromě nás.

„Zrovna teď bych měla sedět na hodině angličtiny,“ řekne Rhiannon.

„Já na biologii,“ odpovím podle toho, co najdu v Justinově paměti.

Jedeme dál. Když jsem ji ráno viděl poprvé, připadala mi jako na trní. Teď už je mnohem veselejší.

Vím, že to, co dělám, je nebezpečné. Justin se k ní nechová zrovna pěkně. To vím moc dobře. Když se podívám na ošklivější vzpomínky, vidím ji v slzách, slyším hádky a dýchá na mě pocit pomíjivosti. Ona na něj vždycky odaná čeká a jemu se to líbí. Jeho kamarádi mu ji závidějí, a to se mu taky líbí. Ale to není totéž co láska. Ona už tak dlouho žije v naději, že bude její, až si vůbec neuvědomuje, že není o co stát. Nemají společné chvíle tichého souznění, jenom hluk. Většinou jeho hluk. Kdybych chtěl, mohl bych se do jejich sporů zahloubat víc. Mohl bych si poskládat dohromady různé střípky, které si zapamatoval z těch mnoha hádek, kterými ji ničil. Kdybych byl Justin, určitě bych na ní našel nějakou chybu. Zrovna teď. A taky bych jí to řekl. Křičel bych na ni. Srazil bych jí sebevědomí. Odkázal bych jí do patřičných mezí.

Ale nemůžu. Nejsem Justin. I když to Rhiannon neví.

„Co kdybychom si jen tak užívali den volna?“ navrhnou jí.

„Tak jo,“ odpoví. „To se mi líbí. Tak často mě napadá, jaké by to bylo jednoduše se sebrat a utéct. Je krásné to jednou

doopravdy udělat. Aspoň na jeden den. Nekoukat jen tak z okna, utéct ven. To bych mohla dělat častěji.“

Je v ní tolik věcí, které bych rád poznal blíž. Ale zároveň mám s každým dalším slovem, které si vyměníme, pocit, že v ní možná je něco, co už znám. Až se k tomu doberu, poznáme jeden druhého.

Zaparkuju auto, zujeme si boty a jdeme na pláž. Tam se zastavím a ohrnu si nohavice. Rhiannon běží napřed, a než ji doběhnu, už dovádí v písku a volá na mě. Ten okamžik je plný lehkosti. Je tak šťastná, že se zastavím a chvíli se na ni jenom dívám. Pozoruju ji. A snažím se, abych si tuhle chvíli zapamatoval.

„Tak pojď!“ křičí na mě. „Pojď za mnou!“

Nejsem ten, kdo si myslíš, že jsem. Nejradši bych jí to řekl, ale to nejde. Samozřejmě že to nejde.

Máme pláž sami pro sebe a celý oceán taky, kam až oko dohlédne. Mám ji sám pro sebe. Má mě sama pro sebe.

Na dospívání je něco dětinského, ale taky něco posvátného. Najednou se dostáváme k té posvátné části – běžíme dolů na břeh, cítíme kolem kotníků první studenou spršku vody, hledáme pod hladinou mušličky a snažíme se je chytit dřív, než je vlny zas odnesou. Vrátili jsme se do světa, ve kterém existuje záře, a brouzdáme do něj hlouběji a hlouběji. Roztahujeme ruce, jako bychom chtěli obejmout vítr. Z legrace na mě šplíchá vodu a já se chystám na protiútok. Kalhoty a trička máme mokré, ale to je nám jedno. Jsme úplně bez starostí.

Chce, abych jí pomohl postavit hrad z písku, a když se do toho pustíme, začne mi vyprávět, že když byly na plá-

ži se sestrou, nikdy nestavěly hrady společně – vždycky to byla soutěž, při které se její sestra snažila navršit co největší hromadu, zatímco Rhiannon se soustředila na detaily. Chtěla si z každého písečného hradu udělat domeček pro panenky, který nikdy neměla. I teď vidím, jak se věnuje drobnostem, když v dlaních tvaruje hradní věže. Sám nemám žádné vzpomínky na stavění hradů z písku, ale něco z toho se nejspíš uložilo v mé smyslové paměti, protože na jednu vím, jak co udělat a vytvarovat.

Když hrad dokončíme, jdeme zpátky k vodě a myjeme si ruce. Ohlídám se za sebe a vidím, jak se naše stopy v písku proplétají a vytvářejí jednu společnou cestu.

„Co se děje?“ zeptá se mě, když vidí, jak se tvářím.

Jak bych jí to měl vysvětlit? Jediné, co mě napadá, je říct: „Děkuju.“

Dívá se na mě, jako by tohle slovo ještě nikdy neslyšela.

„Za co?“ zeptá se.

„Za tohle,“ řeknu prostě. „Za tohle všechno.“

Za to, jak jsme spolu utekli. Za tu vodu. Za ty vlny. Za ni. Mám pocit, jako bychom společně utekli samotnému času. Ačkoli vím, že to není možné.

Něco v ní pořád čeká na nějaké „ale“ – na to, jak se celý tenhle krásný moment převrátí naruby a způsobí jí ještě větší bolest.

„Nic se neděje,“ řeknu jí. „Je v pořádku, jestli jsi šťastná.“

V očích se jí zalesknou slzy. Vezmu ji do náručí. Víam, že bych neměl. Ale taky víam, že bych měl. Měl bych poslouchat, co sám říkám. Jen málokdy mluvím o štěstí, protože je pro mě tak pomíjivé.

„Jsem šťastná,“ řekne tiše. „Vážně jsem.“

Justin by se jí vysmál. Justin by ji svalil do písku, udělal by s ní, co by chtěl. Justin by ji sem nikdy nevzal.

Mám po krk toho, že nic necítím. Mám po krk toho, že se s nikým nemůžu sblížit. Chci být tady, s ní. Chci být tím, kdo jí udělá radost, byť jenom na tu krátkou chvíli, co tady budu.

Vlny nám hrají, vítr kolem nás tančí a my se držíme v objetí. Zpočátku se držíme jeden druhého, ale pak se začne zdát, jako bychom se oba drželi něčeho většího. Krásnějšího.

„Co se děje?“ zeptá se Rhiannon.

„Tiše,“ zašeptám. „Nepřemýšlej o tom.“

Políbí mě. Už roky jsem nikoho nepolíbil. Už roky jsem si nedovolil nikoho políbit. Její rty jsou hebké jako okvětní lístky, ale zároveň plné života. Nikam nepospíchám a vychutnávám si ten okamžik. Vnímám hebkost její kůže, její dech, vlhkost našeho dotyku i jeho hřejivé teplo. Má zavřené oči, ale já ne. Chci si z téhle chvíle zapamatovat víc než jen smyslové vzrušení. Chci si ji zapamatovat celou.

Líbáme se, nic víc. Líbáme se, nic míň. Chvilkami se pokouší o něco víc, ale to nepotřebuju. Hladím ji po zádech a ona hladí mě. Líbám ji na krk a ona mě na tváře. Na chvíli se zastavíme a usmějeme se jeden na druhého. Opilí tím, že nevěříme, co se děje. Opilí tím, že věříme, co se děje. Měla by být na hodině angličtiny. Já na hodině biologie. Dneska jsme se vůbec neměli dostat k moři. Postavili jsme se proti tomu, jak nám tenhle den byl předurčen.

Ruku v ruce jdeme po pláži a díváme se, jak se slunce zvolna sklání k obzoru. Nemyslím na minulost. Nemyslím na budoucnost. Jsem plný vděčnosti za to, že na nás sví-

tí slunce, že kolem nás šplouchá voda, že se mi nohy boří do písku a že v dlani svírám její ruku.

„Měli bysme to takhle dělat každé pondělí,“ řekne. „A taky v úterý. A ve středu. A ve čtvrtek. A v pátek.“

„To by se nám to rychle omrzelo,“ namítnu. „Je mnohem lepší udělat to jenom jednou.“

„A už nikdy víc?“ Je vidět, že se jí ta představa nelíbí.

„Nikdy neříkej nikdy,“ usklíbnu se.

„Já nikdy neřekla nikdy.“

Teď už je na pláži pár dalších lidí, většinou starší páry, které si vyrazily na procházku. S některými si jen kývneme na pozdrav, některé pozdravíme. Nikdo se neptá, co tu děláme. Nikdo o ničem nepřemýšlí. Jsme prostě součástí okamžiku, tak jako všechno ostatní.

Slunce visí jen kousek nad obzorem a vzduch je o něco chladnější. Rhiannon se zachvěje, a tak ji obejmu a přitisknu k sobě. Chce, abychom se vrátili k autu a vzali si z kufru deku. Je tam, zmuchlaná pod pár prázdnými lahvemi od piva, pokroucenými startovacími kabely a dalším klučicím haraburdím. Přemýšlím, jak často asi Rhiannon s Justinem tuhle deku používají, ale nesnažím se proniknout do jeho paměti, abych to zjistil. Místo toho vezmu deku na pláž a rozložím ji tam. Lehnu si na záda a zadívám se na večerní oblohu. Rhiannon si lehne vedle mě a dělá totéž. Pozorujeme mraky, cítíme, jak jsme si blízko, a vychutnáváme si tu chvíli.

„Tohle je nejkrásnější den v mém životě,“ řekne Rhiannon.

Po hmatu najdu její ruku a stisku ji.

„Povídej mi, kdy ses cítila podobně jako teď,“ řeknu jí.

„Já nevím...“

„Jeden den. První, co tě napadne.“

Na chvílku se zamyslí, ale pak zavrtí hlavou. „To je hloupost.“

„Povídej.“

Otočí se ke mně a položí mi ruku na prsa. Chvíli mi po nich rozpačitě kreslí prstem. „Je to zvláštní, ale to první, co mě napadlo, byla ta módní přehlídka pro matky a dcery. Ale musíš mi slíbit, že se mi nebudeš smát.“

Slíbím jí to.

Dívá se na mě. Přemýšlí, jestli to myslím vážně. Pak pokračuje.

„Bylo to někdy ve čtvrté třídě nebo tak. V Renwick's dělali charitativní přehlídku na pomoc obětem hurikánu a přišli do naší třídy, že hledají dobrovolníky. Ani jsem se neptala mámy, prostě jsem se přihlásila. A když jsem s tím přišla domů – no, víš, jaká je moje máma. Byla z toho zděšená. Dost na tom, že ji vytáhnu na nákupy. Ale módní přehlídka? Před cizími lidmi? To bylo, jako bych po ní chtěla, aby pózovala pro *Playboy*. Bože, to je děsivá představa.“

Její ruka teď nehybně leží na mé hrudi. Taky se dívá do nebe.

„Ale nakonec neřekla ne. Asi až teď mi dochází, co všechno kvůli mně protrpěla. Ale nechtěla, abych šla za učitelem a odhlásila se. Ne, když den ten přišel, jely jsme do Renwick's a šly jsme tam, kam nás poslali. Myslela jsem, že nás obléknou do stejných kostýmů, ale ne. Místo toho nám řekli, že si můžeme vybrat úplně cokoli, co mají skladem. Tak jsme si začaly zkoušet, co nás napadlo. Já samozřejmě chtěla nějaké dlouhé šaty – tehdy jsem ještě byla malá hol-

ka. Nakonec jsem si vybrala bledě modré šaty se spoustou volánů. Připadaly mi úplně úžasné.“

„Určitě byly nádherné,“ ozvu se.

Dlouhne mě do žeber. „Nech toho! Nech mě to dopovědět.“

Přitisknu si její ruku na prsa, nakloním se k ní a rychle ji políbím.

„Tak pokračuj,“ řeknu pak. Je to nádherná chvíle. Nikdy po lidech nechci, aby mi vypravovali příběhy ze svého života. Většinou se je snažím uhodnout sám. Protože vím, že když mi někdo bude něco vyprávět, bude ode mě očekávat, že si to budu pamatovat. Ale v tom nemůžu sloužit. Nemám, jak bych zjistil, jestli si ten, kým jsem byl, bude něco pamatovat i poté, co odejdu. A nechci být zodpovědný za to strašné zklamání, když se mi někdo s něčím svěří, a potom zjistí, že celou dobu mluvil do větru.

Ale u Rhiannon tomu nedokážu odolat.

Pokračuje. „Tak jsem se navlékla do těch rádoby plesových šatů. A pak byla na radě máma. Překvapila mě, protože si taky začala vybírat dlouhé šaty. Nikdy dřív jsem ji neviděla takhle vystrojenou. A myslím, že to pro mě byl úplně největší zážitek. Nakonec jsem to nebyla já, kdo se tam proměnil jako Popelka na bále. Byla to ona.

Když jsme si vybraly oblečení, nalíčili nás a všechno. Bála jsem se, že z toho máma bude nervózní, ale jí se to vlastně líbilo. Ani s ní moc nedělali, jen jí trochu napudrovali tvář. Nic víc. Najednou byla překrásná. Víím, že se tomu těžko věří, když ji znáš takovou, jaká je teď. Ale ten den vypadala jako filmová hvězda. Všechny ostatní matky ji obdivovaly. A když přišel čas a my jsme vyšly na molo, všichni nám

tleskali. Obě jsme z toho měly takovou radost a bylo to doopravdy, chápeš?

Ty šaty jsme si samozřejmě nechat nemohly, ale pamatuju si, jak máma celou cestu domů vykládala, jaké to bylo úžasné. Když jsme přijely, táta se na nás díval, jako bychom přiletěly z jiného světa, ale úžasné bylo, že tu hru začal hrát s námi. Místo toho, aby se nám posmíval, spustil o tom, že jsme jeho supermodelky, a prosil nás, abychom mu udělaly módní přehlídku u nás v obýváku, což jsme taky provedly. Všichni jsme se u toho nasmáli. A to bylo všechno. Ten den skončil a já mám pocit, že máma se od té doby nikdy nelíčila. A neříkám, že ze mě vyrostla nějaká supermodelka. Ale ten den mi připomíná ten dnešní, protože na chvíli bylo všechno úplně jinak.“

„Vypadá to tak,“ přikývnu.

„Ani se mi nechce věřit, že jsem ti o tom vyprávěla.“

„Proč ne?“

„Jen tak. Nevím. Prostě to zní tak divně.“

„Ne, zní to jako den, který sis užila.“

„A co ty?“ zeptá se mě.

„Já nikdy na žádné módní přehlídce pro matky a dcery nebyl,“ řeknu žertem. Ačkoli ve skutečnosti jsem jich taky několik absolvoval.

Zlehka mě plácne po rameni. „To nemyslím. Řekni mi, kdy sis nějaký den užil tak jako tenhle.“

Vstoupím do Justinovy paměti a zjistím, že se sem jeho rodina přestěhovala, když mu bylo dvanáct. Takže jí můžu namluvit cokoli, protože o tom nemůže vědět. Mohl bych zkusit najít nějakou jeho vlastní vzpomínku, ale do toho se mi nechce. Chci Rhiannon říct něco o sobě.

„Vzpomínám si na jeden den, když mi bylo jedenáct.“
Chvilí pátrám ve vlastních vzpomínkách po jménu chlapce, kterým jsem tehdy byl, ale marně. „Hráli jsme s kamarády na schovávanou. Byli jsme v lese a já jsem z nějakého zvláštního důvodu usoudil, že nejlíp se schovám, když vylezu na strom. Myslím, že jsem nikdy před tím na strom nevylezl. Ale našel jsem si jeden s větvemi nízko u země a začal jsem šplhat výš a výš. Připadalo mi to stejně přirozené jako chůze. V mých očích měl ten strom padesát metrů, možná i sto. Najednou jsem vylezl nad vrcholky ostatních stromů. Šplhal jsem dál, ale kolem mě už nebylo nic. Jenom já sám, přilepený ke kmeni stromu, vysoko nad zemí.“

Pořád si vybavuju, jaké to tehdy bylo. Ta závratná výška. Město jako na dlani.

„Bylo to kouzelné,“ pokračuju tiše. „Jinak se to ani nedá popsat. Slyšel jsem, jak dole pokřikují kamarádi, kteří se už nechali najít, ale já sám jako bych v tu chvíli byl úplně jinde. Díval jsem se na celý svět z výšky, což je skvělý pocit, zvlášť když je to poprvé. Do té doby jsem ještě nikdy neletěl letadlem. Možná jsem nebyl ani v žádné hodně vysoké budově. A najednou jsem byl tak vysoko nad vším, co jsem znal. Dostal jsem se na úžasné místo, a dostal jsem se tam jen vlastními silami. Nikdo mi k tomu nepomohl. Nikdo mi neřekl, jak to mám dělat. Lezl jsem pořád výš a výš a výš a tohle byla moje odměna. Mohl jsem se na svět dívat z výšky a být nad ním úplně sám. A najednou jsem zjistil, že přesně po tom jsem toužil.“

„To je úžasné,“ zašeptá Rhiannon a nakloní se ke mně.

„Jo, byla to paráda.“

„A to bylo v Minnesotě?“

Ve skutečnosti se to stalo v Severní Karolíně, ale když vstoupím do Justinových vzpomínek, je mi jasné, že jemu by se to muselo stát v Minnesotě, a tak přikývnu.

„Chceš slyšet, jaký den mi to ještě připomíná?“ zeptá se Rhiannon a přitulí se ke mně blíž.

Dám jí ruku pod hlavu a přitisknu se k ní. „Jasně.“

„Naše druhé rande.“

Ale tohle je teprve naše první, pomyslí si. Směšné.

„Vážně?“ zeptám se.

„Vzpomínáš si na něj?“

Zjišťuju, jestli si Justin vzpomíná na jejich druhé rande. Nevzpomíná.

„Ten večírek u Dacka?“ připomíná mi.

Pořád nic.

„No jo...“ hraju o čas.

„Já nevím, možná se to ani jako rande nepočítá, ale bylo to podruhé, co jsme se spolu vyspali. A ty jsi tehdy byl... takový něžný. Ale nerozčiluj se, jo?“

Bůh ví, kam tohle spěje.

„Slibuju, že na tom není nic, co by mě mohlo rozčlílit,“ řeknu jí a myslím to zcela upřímně.

Usměje se. „Tak jo. No, poslední dobou... jako bys pořád někam spěchal. Spíme spolu, ale není na tom nic... intimního. Ale mně to nevadí. Je to fajn. Jen jednou za čas je opravdu krásné být spolu... takhle. A na tom večírku u Dacka to bylo podobné. Jako bys měl všechen čas na světě a chtěl jsi, abychom si to spolu užili. Bylo to nádherné. Tehdy ses na mě tak zasněně díval. Jako kdyby... no, jako kdybys vylezl na ten vysoký strom a našel mě tam. Bylo to krásné, i když to bylo na cizím dvorku. Vzpomínáš si, jak jsi mě tehdy po-

potáhl stranou, aby na mě svítil měsíc? Říkal jsi, že v něm celá zářím. A já si tak připadala – jako bych zářila. Protože ses na mě tak díval.“

Jestlipak ví, že právě teď září hřejivým narudlým světlem té jedinečné chvíle, kdy den pozvolna přechází v noc? Nakloním se k ní a vrhnu na ni svůj stín. Políbím ji, dlouze se líbáme, objímáme se a nakonec usínáme. Když mě přemáhá spánek, cítím něco, co jsem ještě nikdy necítil. Blízkost, která není čistě fyzická. Pouto, které popírá skutečnost, že jsme se právě potkali. Vzrušení, které může pramenit jen z toho nejkrásnějšího pocitu – z pocitu sounáležitosti.

Co je tak zvláštního na chvíli, kdy se zamilujete? Jak může jeden jediný okamžik obsahovat něco tak obrovského? Najednou chápu, proč lidé věří na déjà vu nebo na vzpomínky ze svých minulých životů. Těch pár let, co jsem na světě, by přece nikdy nemohlo obsáhnout všechno, co cítím. Okamžik, kdy se zamilujete, jako by za sebou měl celá staletí, celé generace – a všechny se přeskupily tak, aby se právě v ten okamžik zkřížily životní dráhy dvou lidí. Cítíte v srdci, v žaludku i v kostech, že všechno spělo právě k tomuto okamžiku. Je vám jedno, jak nesmyslně to zní, najednou prostě věříte, že všechny ukazatele ve vesmíru vedou právě na tuhle osudovou křižovatku, že vám čas a prostor připravily ideální podmínky a vy už jenom přicházíte na místo, kde jste vždycky měli být.

O hodinu později nás probudí zvonění jejího telefonu.

Mám zavřené oči, jen poslouchám její tiché sténání. Pak slyším, jak své matce slibuje, že bude za chvíli doma.

Moře už je černé a obloha tmavá jako inkoust. Chladný vítr hvízdá kolem nás, zatímco skládáme deku a vracíme se k autu.

Jedu tam, kam mi říká. Ona mluví, já poslouchám. Ještě chvíli zpíváme. Pak mi položí hlavu na rameno a usne. Nechám ji ještě chvílku snít.

Snažím se nemyslet na to, co přijde dál.

Snažím se nemyslet na konce.

Nikdy nevidám lidi, když spí. Ne takhle. Je úplně jiná než ráno, když jsem ji poprvé spatřil. Pořád je zranitelná, ale teď se cítí v bezpečí. Dívám se na ni, jak pomalu oddychuje a občas se neklidně zavrtí. Probudím ji až ve chvíli, kdy nevím, kam jet dál.

Posledních deset minut jízdy mluví o tom, co bychom mohli podniknout zítra. Nějak mi vážně řeč.

„Ale i kdyby to nešlo, půjdeme spolu na oběd?“ zeptá se.

Přikývnu.

„A možná bychom si po škole mohli někam vyrazit?“

„Asi jo. Hele, ani nevím, jestli na zítra něco nemám. Teď se na to nějak nedokážu soustředit.“

To jí zřejmě dává smysl. „Tak jo. Zítra je zítra. Dnešek bychom měli zakončit nějak hezky.“

Jak se dostaneme na kraj města, najdu v Justinově paměti cestu k jejímu domu, abych se nemusel dál ptát. Ale stejně bych nejrady zabloudil. Protáhl to. Utekl tomu, co musí přijít.

„Tak jsme tady,“ řekne Rhiannon, když vjedeme do její ulice.

Zastavím auto před domem.

Nakloní se ke mně a políbí mě. Všechny mé smysly plní

její vůně, její hebká kůže, její tichý dech a pohled na ni, když se ode mě odtáhne.

„To je hezký konec,“ usměje se. A dřív, než stačím něco říct, otevře dvířka a je pryč.

Ani jsem se nestačil rozloučit.

Hádám, že Justinovi rodiče jsou zvyklí na to, že se domů vrací pozdě. Zkusmo na mě křičí, kde jsem byl a proč jsem nepřišel na večeři, ale je vidět, že je to pro všechny zúčastněné dávno obehnané divadélko. Když vztekle odejdu do pokoje, všechno se rychle uklidní.

Asi bych měl udělat Justinovy úkoly – vždycky jsem v těchto věcech dost pečlivý, pokud nejsou nad moje síly – ale pořád musím myslet na Rhiannon. Představuju si, co asi dělá. Představuju si, jak vzpomíná na to krásné odpoledne. Představuju si, jak věří tomu, že je všechno jinak, že se Justin nějakým zázrakem změnil.

Neměl jsem to dělat. Víím, že jsem to neměl dělat. Přestože mi celý vesmír říká, ať to udělám.

Lámu si nad tím hlavu celé hodiny. Nemůžu to vzít zpátky. Nemůžu na to zapomenout.

Jednou jsem se zamiloval – aspoň jsem si dodnes myslel, že to byl láska. Jmenoval se Brennan a mně to připadalo tak skutečné, i když víím, že to z velké části byla jen slova. Ale byla to slova od srdce. Naivně jsem doufal, že by to mohlo mít nějakou budoucnost. Ale žádnou budoucnost to pochopitelně nemělo. Doufal jsem, ale další den bylo všechno jinak.

Ve srovnání s tím, co se mi stalo dnes, to bylo úplně jiné. Zamilovat se do někoho je jedna věc, ale cítit, jak se někdo

zamiluje do vás, cítit odpovědnost za tu lásku, to je věc úplně jiná.

Vím, že není možné, abych zůstal v tomhle těle. I kdybych nešel spát, stejně bych se přestěhoval jinam. Dřív jsem si myslel, že když celou noc vydržím vzhůru, zůstanu tam, kde jsem. Ale místo toho jsem byl vytržen ze svého současného těla – a to vytržení, to byl přesně takový pocit, jaký byste si pod pojmem „vytržení z těla“ představovali. Každickým nervovým zakončením projela bolest z oddělení a vzápětí bolest z toho, jak jsem se dostal do někoho dalšího. Od té doby každou noc raději usínám. Nemá smysl se tomu bránit.

Uvědomím si, že jí musím zavolat. Její číslo má Justin uložené v telefonu. Nemůžu ji nechat doufat, že zítřek bude stejně krásný jako dnešek.

„Ahoj!“ ozve se její hlas.

„Ahoj,“ řeknu tiše.

„Dneska to bylo nádherné. Díky!“

„Jo.“

Nechci to dělat. Nechci to zničit. Ale musím to udělat, nebo ne?

„Hele, pokud jde o ten dnešek,“ pokračuju.

„Chceš mi říct, že nemůžeme každé odpoledne vynechat školu? To nezní jako ty.“

Jako já?

„No jo,“ řeknu, „jenom jsem ti chtěl říct, že bych byl nerad, kdyby sis myslela, že to každý den bude takové jako dneska. Protože nebude, jasné? Nejde to.“

Chvilka ticha. Ví, že něco je špatně.

„Já vím,“ řekne pak opatrně. „Ale možná to stejně bude trochu lepší, ne? Mohlo by to být lepší.“

„To nevím,“ řeknu upřímně. „Jenom jsem chtěl, abys tohle věděla. Dneska to bylo fajn, ale byla to výjimka.“

„No jo.“

„Tak fajn.“

„Fajn.“

Povzdychnu si.

Pořád je tady určitá naděje, že jsem Justina trochu změnil. Pořád je tady určitá naděje, že se jeho život změní – že se on sám změní. Ale to se já nikdy nedozvím. Jen velmi výjimečně se s nějakým tělem setkám poté, co ho opustím. A i pak to bývá o několik měsíců nebo let později. Možná už ho vůbec nepoznám.

Doufám, že se k ní Justin bude chovat líp než doposud. Ale neměla by se na to spoléhat.

„To je všechno,“ řeknu jí. Zdá se mi, že tak nějak by to řekl on.

„Tak se uvidíme zítra.“

„No jasně.“

„A ještě jednou díky. Je mi jedno, jestli z toho zítra budeme mít nějaký průšvih. Stálo to za to.“

„Jo.“

„Miluju tě,“ řekne.

A já to chci říct taky. Chci říct: *Taky tě miluju*. Zrovna teď, v tomhle okamžiku to myslím úplně vážně. Ale vím, že mi to vydrží jenom pár hodin.

„Dobrou noc,“ řeknu a zavěším.

Na jeho stole leží otevřený sešit.

*Pamatuj si, že miluješ Rhiannon, napíšu tam jeho písmem.
Asi se bude divit, kdy si to tam poznamenal.*

Sednu si k jeho počítači. Otevřu si svůj vlastní e-mail a poznamenám si její jméno, telefonní číslo, e-mailovou adresu a Justinův e-mail a heslo. Píšu o tom, co se dnes stalo. Pak ten mail odešlu na svou adresu.

Jakmile zpráva odejde, vymažu historii prohlížeče.

Tohle je opravdu těžké.

Už dávno vím, co jsem a jak můj život funguje.

Nikdy nechci zůstat. Vždycky jsem připraven odejít.

Ale dnes ne.

Dnes mě děsí představa, že tu zítra bude on a ne já.

Chci tady zůstat.

Modlím se, abych tu zůstal.

Zavírám oči a doufám, že tu zůstanu.

Den 5995

Probouzím se plný vzpomínek na předchozí den. Jsou to vzpomínky radostné, ale zároveň smutné, protože to jsou právě jen vzpomínky.

Nejsem tam. Nejsem v Justinově posteli ani v Justinově těle.

Dneska jsem Leslie Wongová. Zaspala jsem a máma se na mě zlobí.

„Vstávej!“ křičí a cloumá se mnou. „Máš dvacet minut, než Owen odjede!“

„No jo, mami,“ zamručím.

„Mami! Kdyby tady byla tvoje máma, ani nechtěj vědět, co by ti řekla!“

Rychle vstoupím do Leslieiných vzpomínek. Babička. Máma už odešla do práce.

Jak stojím ve sprše a v duchu si říkám, že musím pospíchat, moje mysl na minutku zabloudí k Rhiannon. Určitě se mi o ní zdálo. Přemýšlím, jestli ten sen začal už v Jus-

tinově těle, a jestli pokračoval i poté, co jsem ho opustila. Probudil se taky s pocitem, že ji miluje?

Anebo je to zas jen moje zbožné přání?

„Leslie! Pohni kostrou!“

Vylezu ze sprchy, osuším se a rychle se obléknu. Je vidět, že Leslie není ve škole zrovna za hvězdu. V pokoji má pár fotek, na kterých je s přáteli, ale nikdo se na nich netváří bůhvíjak nadšeně. A obsah její skříně připomíná spíš šatník třináctileté holčičky než šestnáctileté dívky.

Jdu do kuchyně a babička po mně zlostně blýskne očima.

„Nezapomeň si klarinet!“ napomíná mě.

„Neboj,“ zamumlám rozespale.

U stolu sedí kluk, který se na mě taky nedívá zrovna přátelsky. Předpokládám, že to je Lesliein bratr, a její vzpomínky mi to záhy potvrdí. Owen. Čtvrťák. Odveze mě do školy.

Pořád se nedokážu tak docela srovnat se skutečností, že rána ve většině domácností probíhají skoro úplně stejně. Vstanu. Dopotácím se do sprchy. U snídaně odpovídám jen na ty nejnnutnější otázky. Anebo, jestliže rodiče ještě nejsou vzhůru, se tiše vytratím z domu. To jediné, co mě na tom pořád baví, je vyhledávat drobné odlišnosti.

O tu dnešní se postará právě Owen, který si, sotva sedneme do auta, zapálí jointa. Předpokládám, že to je součást jeho ranních zvyklostí, a tak se snažím, aby se Leslie netvářila tak překvapeně.

I tak mě Owen asi po třech minutách jízdy upozorní, že o tom nesmím ani ceknout. Dívám se z okénka. O dvě minuty později dodá: „Hele, mně je vážně jedno, co si o tom myslíš.“ Zbytek jointu už dávno vyhodil z okénka, ale ani pod jeho vlivem není o nic milejší.

Radši bývám jedináček. Je mi jasné, že dlouhodobě může být celkem užitečné mít sourozence – někoho, s kým se člověk může podělit o rodinná tajemství, někoho podobně starého kdo ví, jestli vaše vzpomínky odpovídají skutečnosti, někoho, kdo vás zná v osmi, osmnácti i v osmačtyřiceti a je mu jedno, jací jste. To všechno chápu. Ale pokud jde o jediný den, jsou sourozenci přinejmenším na obtíž. Spíš by se dalo říct, že jsou člověku jenom pro zlost. Připouštím, že můj život je poněkud neobvyklý, ale i tak pocházela většina ústrků, zlomyslností a ponižování, které mě kdy potkaly, právě ze strany sourozenců, zejména starších bratrů a sester. Zpočátku ve mně převládal naivní pocit, že by bratři a sestry z logiky věci měli být přirozenými spojenci a nerozlučnými přáteli. Někdy mě v tomhle přesvědčení dokonce utvrzoval sám život – třeba na rodinných výletech nebo za ospalého nedělního dopoledne, kdy najít si společnou zábavu se mnou bylo pro mé sourozence jedinou cestou z nudy. Ale za běžných dnů panuje mezi sourozenci spíš rivalita než spojenectví. Občas dokonce uvažuji o tom, jestli právě bratři a sestry nejsou schopni jako první vycítit, že se s člověkem, jehož tělo zrovna obývám, děje něco zvláštního, a jestli se nesnaží tuhle změnu hned využít ve svůj prospěch. Když mi bylo osm let, jedna starší sestra mi řekla, že spolu utečeme z domova – a potom ze svého plánu vypustila to „spolu“ a nechala mě samotnou na vlakovém nádraží, kde jsem několik hodin bloudila tak vystrašená, že jsem si ani netroufla někoho poprosit o pomoc, snad ze strachu, že by to zjistila a vynadala mi, že jsem tu skvělou hru tak pokazila. Jako chlapec jsem si od bratrů – starších i mladších – užil víc ran pěstí, kopanců, štulců, kousanců a nadávek, než bych si dokázal zapamatovat.

Vždycky doufám, že pokud budu mít sourozence, bude to nějaký tichý typ. Zpočátku jsem si tak zařadil i Owena, ale po chvílce v autě se zdá, že jsem se zmýlil. Jenže když dorazíme do školy, znovu se mi začne zdát, že to je pravda. Jak jsou kolem ostatní, stává se prakticky neviditelným. Vchází do budovy tiše a s hlavou skloněnou, jako by úplně zapomněl, že jsem tady s ním. Žádné rozloučení, nic jako „měj se“. Jen krátké ohlédnutí, jestli jsou dobře zavřená dvířka, aby mohl zamknout auto.

„Na co koukáš?“ ozve se za mým levým ramenem, jak se za ním dívám.

Otočím se a rychle vklouznu do mysli Leslie.

Carrie. Od čtvrté třídy moje nejlepší kamarádka.

„Jen na bráchu.“

„Proč? Takovej trouba...“

Vážně to nechápu. Když si to pomyslím sám, je to úplně v pohodě, ale jak tatáž slova zaslechnu od někoho jiného, najednou mám pocit, že bych ho měl bránit.

„Ale no tak...“ řeknu smířlivě.

„Jaký ‚no tak‘? To snad nemyslíš vážně...“

Ona ví něco víc než já, bleskne mi hlavou. Radši mlčím.

Zdá se, že i Carrie ráda změní téma.

„Co jsi dělala včera večer?“ zeptá se mě.

V duchu si vybavím vzpomínku na Rhiannon. Snažím se ji vypudit z hlavy, ale moc mi to nejde. Jak jednou prožijete něco velkého, uvidíte to všude, kam se podíváte, a uslyšíte to v každém slově, které před vámi někdo utrousí.

„Nic moc,“ řeknu a ani se nenamáhám zjistit, co vlastně Leslie dělala. Odpověď ‚nic moc‘ většinu lidí uspokojí bez ohledu na to, na co se vlastně ptali. „A ty?“

„Nedostala jsi tu moji esemesku?“

Zamumlám něco o tom, že jsem měla vybitý telefon.

„Tak to chápu, že ses mě ještě neptala. Tomu bys nevěřila! Napsal mi Corey! A pak jsme spolu chatovali skoro hodinu!“

„No páni!“

„To je, vid?“ Carrie si spokojeně povzdychne. „Ale že mu to trvalo. Ani jsem nevěděla, že zná moji přezdívku. Tys mu ji neřekla, že ne?“

Další vstup do paměti. Tohle je ten typ otázek, které člověk může docela snadno prozradit. Možná ne hned, ale třeba někdy později. Kdyby Leslie tvrdila, že to nebyla ona, od koho se Corey něco dozvěděl, a Carrie by později zjistila, že to ve skutečnosti byla ona, mohlo by to jejich přátelství zničit. Ale stejně by to mohlo dopadnout, i kdyby to bylo úplně naopak.

Corey je Corey Handlemann, třeták, do kterého je Carrie až po uši zamilovaná už skoro tři týdny. Leslie toho o něm moc neví a já mezi jejími vzpomínkami nevidím ani náznak toho, že by mu někdy dávala kontakt na Carrie. Doufám, že tady žádné nebezpečí nehrozí.

„Ne,“ řeknu a zavrtím hlavou. „Neřekla.“

„No, asi si opravdu dal práci s tím, aby si ji zjistil,“ řekne Carrie. (Anebo se prostě podíval na tvůj facebook, pomyslí si v duchu.)

Hned se zastydím, že si ji potají takhle dobírám. To je ta největší nevýhoda, když máte nejlepší kamarády, ke kterým vůbec nic necítíte. Na nejlepším kamarádovi člověk vždycky musí chtít vidět to lepší, jenže já se o nic takového nesnažím.

Carrie je z Coreyho celá paf, tak se snažím předstírat, že mi to taky přijde jako úplně úžasná zpráva. Teprve když se rozejdeme do tříd, pocítím, jak se ve mně probouzí cit, o kterém jsem si myslel, že ho mám pod kontrolou: žárlivost. Ačkoli to v duchu nevyjadřuju tolika slovy, žárlím na Carrie, že má Coreyho, zatímco já nikdy nemůžu mít Rhiannon.

Směšné, napomenu se v duchu. Takové úvahy jsou prostě směšné.

Když žijete jako já, nemůžete si dovolit žárlivost. Jak jí podlehnete, roztrhá vás na kusy.

Třetí vyučovací hodinu máme hudební výchovu. Řeknu učitelce, že jsem si klarinet zapomněla doma, ačkoli ho mám zamčený ve skřínce. Leslie dostane poznámku a za trest stráví celou hodinu samostudiem ve třídě, ale to je mi úplně jedno.

Neumím hrát na klarinet.

Zpráva o Carrie a Coreym se rychle šíří po škole. Už si o nich povídají všichni mí kamarádi a většinou z toho mají radost. Jen nepoznám, jestli se radují proto, že se k sobě ti dva hodí, anebo v naději, že už o něm Carrie konečně přestane každému na setkání vyprávět.

Když v poledne v jídelně uvidím Coreyho, ani mě nepřekvapí, jaký je to tuctový typ. Lidé ve skutečnosti obvykle nebývají tak přitažliví jako v očích těch, kteří se do nich zamilovali. Což je, hádám, vlastně správně. Je to skoro povzbuzující představa, že váš vlastní cit vůči někomu ovlivňuje vaše vnímání stejně intenzivně jako všechny ostatní vlivy.

Corey se v jídelně zastaví u našeho stolu, aby nás pozdra-

vil, ale nepřisedne si, ačkoli mu tam hned uvolňujeme místo. Carrie jako by si toho vůbec nevšimala, je celá rozrušená jen z toho, že prošel kolem. Zřejmě má radost, že včerejší večer u počítače nebyl jen krásný sen a že se z chatování stalo mluvení... a kdo ví, co přijde dál. Jak jsem předpokládal, Carrie se nikam nežene. Patří k těm holkám, které sní o líbání a sex je pro ně zatím něco zcela neznámého. Branami jejich vášně budou ještě na pár let jen rty.

Nejraději bych zase utekl ze školy a užil si druhou půlku dne.

Ale nebylo by to správné. Bez ní ne.

Mám pocit, jako bych tu marnil čas. Tenhle pocit mám prakticky každý den. Můj život vůbec nikam nesměřuje.

Až na to jedno odpoledne, kdy to vypadalo, že ano.

Včerešek je pro mě úplně jiný svět. A rád bych se tam vrátil.

Hned na začátku šesté hodiny, po polední pauze, Owena volají do ředitelny.

Chvilku si říkám, že jsem se asi jen přeslechl, ale pak vidím, jak se na mě ostatní ve třídě tázavě ohlížejí. Carrie se dokonce tváří soucitně. Takže jsem se nepřeslechl.

Nelámu si s tím hlavu. Hádám, že kdyby to bylo něco opravdu špatného, byli by si nás zavolali oba. Takže nikdo z rodiny neumřel. Ani dům nevyhořel. Je to Owenův problém, ne můj.

Carrie mi pošle vzkaz. *Co se stalo?*

Nezrušeně pokrčím rameny. Jak to mám vědět?

Jen doufám, že nebudu muset jít domů pěšky.

Šestá hodina končí. Beru si učebnice a jdu na angličtinu. Na dnešek jsme si měli přečíst ukázkou z *Beowulfa*, takže jsem připravený. Tohle jsem absolvoval už mnohokrát.

Jsem jenom pár kroků od učebny, když mě někdo popadne za rameno.

Ohlédnu se. Je to Owen.

Krvácející Owen.

„Tiše,“ zašeptá. „Pojď se mnou.“

„Co se stalo?“ zeptám se.

„Jenom buď tiše, jo?“

Rozhlíží se po chodbě, jako by před někým utíkal. Během vteřiny se rozhodnu, že udělám, co po mně chce. Určitě to bude zajímavější než další hodina s *Beowulfem*.

Odvede mě k úklidové komoře. Otevře dveře a mávne na mě, abych šla dovnitř.

„To si děláš legraci?“ zeptám se.

„Leslie.“

Nemá smysl se s ním dohadovat. Vejdeme dovnitř a já rychle najdu vypínač.

Slyším, jak ztěžka dýchá. Chvilku jen mlčí.

„Tak co se stalo?“ zeptám se ho.

„Myslím, že mám průser.“

„To asi jo. Slyšela jsem, jak tě volali do ředitelny. Jak to, že tam nejsi?“

„Byl jsem tam. Byl jsem tam už předtím, než mě volali. Ale pak jsem... odešel.“

„Utekl jsi z ředitelny?“

„Jo. Teda vlastně z kanceláře sekretářky. Chtěli mi prohledat skříňku, to bylo úplně jasné.“

Krev v jeho obličejí pochází z rány nad okem.

„Kdo tě uhodil?“ zeptám se.

„To je jedno. Teď sklapni a prostě mě poslouchej, jo?“

„Já tě poslouchám, ale zatím jsi mi nic neřekl!“

Myslím, že Leslie svému staršímu bratrovi obvykle neodmlouvá. Ale je mi to jedno. Stejně teď sotva vnímá, co mu říkám.

„Budou volat našim, jasně? Potřebuju, abys mě kryla.“ Podá mi klíčky od auta. „Jeď po škole domů a zjisti, jaká je tam situace. Potom ti zavolám.“

Naštěstí umím řídit. A jestli má Leslie řidičák, to teď radši nebudu zkoumat.

Když nic nenamítám, vyloží si to jako souhlas.

„Díky,“ řekne.

„A teď půjdeš do té ředitelny?“ zeptám se.

Odejde, aniž by mi odpověděl.

Než skončí vyučování, Carrie se dozví, co se stalo. Jestli je to pravda nebo ne, na tom ani moc nezáleží, protože je to ta verze, která se šušká po škole.

„Tvůj brácha se prý během polední pauzy popral dole u hřiště s Joshem Wolfem. Říká se, že to nějak souviselo s drogami, že tvůj brácha je dealer. Teda já věděla, že hulí trávu, ale neměla jsem ani tušení, že by ji *prodával*. Oba je odvedli rovnou do ředitelny, ale Owen jim potom utekl. Dovedeš si to představit? Vyzvolávali ho rozhlasem, aby se tam vrátil, ale myslím, že už se neukázal.“

„Od koho jsi to slyšela?“ ptám se a chvilku nechápu, proč z toho má takovou radost.

„Od Coreyho! Sám u toho nebyl, ale jeho kamarádi prý celou tu rvačku viděli.“

Najednou mi je jasné, že nejdůležitější na celé věci je, od koho se to Carrie dozvěděla. Není tak sobecká, že by čekala, že se s ní budu radovat – přece jen chápe, že můj bratr se dostal do pořádného maléru – ale je jasné, co je pro ni podstatnější.

„Musím jet domů,“ prohlásím. Během sedmé hodiny jsem se podíval do batohu a naštěstí jsem tam našel i řidičák.

„Chceš, abych jela s tebou?“ zeptá se Carrie. „Abys na to nebyla úplně sama...“

Na okamžik zaváhám, protože ta nabídka zní docela lákavě, ale pak si představím, jak by Coreymu vyslepičila do posledního detailu úplně všechno, co se tam odehrálo, a najednou vím docela jasně, že se raději obejdu bez ní.

„To je v pohodě,“ řeknu. „Vždyť čím horší to s Owenem bude, tím spíš budu vypadat jako vzorná dcera.“

Carrie se zasměje, ale spíš ze soucitu než z radosti.

„Pozdravuj ode mě Coreyho,“ řeknu zlehka a zavřu svou skříňku.

Znovu se zasměje. Tentokrát upřímně.

„Kde je?“

Ještě jsem ani nevkročil do kuchyně a už začal výslech.

Leslieina matka, její otec i babička tu čekají a já ani nemusím vstupovat do její paměti, abych pochopil, že to je ve tři hodiny odpoledne něco zcela výjimečného.

„Nemám ponětí,“ odpovím. Jsem rád, že mi to neřekl; aspoň nemusím lhát.

„Jak to myslíš, že nemáš ponětí?“ zeptá se otec, hlavní inkvizitor rodiny.

„Myslím, že nemám ponětí. Dal mi klíčky od auta, ale neřekl mi, co má za lubem.“

„A ty jsi ho nechala jen tak jít?“

„Nevšimla jsem si, že by ho pronásledovali policajti,“ řeknu, ale vzápětí mě napadne, jestli po něm teď už doopravdy nepátrá i policie.

Babička si znechuceně odfrkne.

„Ty ses ho vždycky zastávala,“ ozve se přísný hlas otce, „ale tentokrát na to zapomeň. Tentokrát nám pěkně vyklopíš všechno, co víš.“

Ani neví, jak moc mi právě pomohl. Teď už vím, že Leslie se Owena zastává, takže moje tušení bylo správné.

„Nejspíš toho víte víc než já,“ řeknu klidně.

„Tak třeba nevíme, proč by se tvůj bratr měl poprat s Joshem Wolfem,“ prohlásí matka, která je z toho zřejmě upřímně překvapená. „Vždyť to vždycky byli výborní kamarádi, ne?“

V duchu si pod jménem Josh Wolf vybavím desetiletého chlapce, z čehož usuzuju, že to možná kdysi *býval* dobrý kamarád mého bratra, ale dneska už je všechno úplně jinak.

„Posaď se,“ zavelí otec a ukáže na kuchyňskou židli.

Sednu si.

„Tak povídej. Kde je?“

„Já to ale opravdu nevím.“

„Mluví pravdu,“ usoudí matka. „Poznám, když lže.“

Ačkoli mám až příliš mnoho problémů na to, abych se někdy pouštěl do drog, začínám chápat, proč Owen vyhledává ten stav, kdy zapomene, čím je.

„Tak se jí zeptáme na něco jiného,“ rozhodne otec. „Prodává tvůj bratr ve škole drogy?“

Tohle je velmi dobrá otázka. Instinktivně cítím, že *ne*. Ale hodně to závisí na tom, co se dnes v poledne vlastně stalo mezi ním a Joshem Wolfem.

A tak neodpovídám. Jen mlčím a zírám na ně.

„Josh Wolf tvrdil, že drogy, které se našly v kapse jeho bundy, mu prodal tvůj bratr,“ dodá otec výhružným tónem. „Chceš říct, že to není pravda?“

„A u Owena žádné drogy nenašli?“ zeptám se.

„Ne,“ odpoví matka.

„Ani v jeho skříňce? Neprohledali jeho skříňku?“

Matka mlčky zavrtí hlavou.

„A našli jste nějaké drogy v jeho pokoji?“

Teď vypadá dokonce i trochu překvapeně.

„Je mi *jasné*, že jste se byli podívat v jeho pokoji,“ řeknu.

„Nic jsme tam nenašli,“ odpoví za matku otec. „Aspoň zatím ne. A taky se musíme podívat do jeho auta. Takže když mi dáš klíče...“

Doufám, že Owen byl dost chytrý na to, aby v autě nic nenechal. Ale i kdyby ne, už to není moje starost. Předám otcí klíčky.

Nechce se mi ani věřit, že prohledali i můj pokoj.

„Je mi to líto,“ říká matka, která rozpačitě stojí uprostřed chodby a pláče. „Myslel si, že to tvůj bratr možná schovával u tebe, víš? Aniž bys o tom věděla.“

„To nic,“ řeknu hlavně proto, abych ji vystrnadil z pokoje a už to nemusel poslouchat. „Já si tu uklidím.“

Ale nezbavím se jí dost rychle. Zazvoní mi telefon. Vezmu ho do ruky tak, aby matka neviděla na displeji Owenovo jméno.

„Ahoj, Carrie!“ řeknu nahlas.

Owen je dost chytrý na to, že do telefonu mluví jen potichu, aby nikdo kolem nepoznal jeho hlas.

„Zlobí se na mě?“ zašeptá.

Chce se mi smát. „Co myslíš?“

„Hodně?“

„Prohrabali celý jeho pokoj, ale nic tam nenašli. Teď prohledávají jeho auto.“

„Neříkej jí to!“ syčí na mě matka. „A vůbec, polož ten telefon!“

„Promiň, je tady máma a říká, abych se o tom s nikým nebavila. Kde jsi? Už jsi doma? Zavolám ti pak zpátky.“

„Nevím, co mám dělat.“

„Jasně, tak jako tak se časem bude muset vrátit domů.“

„Hele, sejdeme se za hodinu na hřišti, jo?“

„Opravdu už musím končit. Ale dobře, díky za radu.“

Ukončím hovor. Matka se na mě pořád dívá.

„Já tady nejsem ta, kdo něco provedl,“ připomenu jí.

Chudák Leslie si ten nepořádek ve svém pokoji bude muset zítra ráno uklidit sama. Já nebudu marnit čas tím, abych pro všechno hledal to správné místo – to bych nedělal nic jiného než se celý večer šťourat v její paměti. Navíc je pro mě důležitější zjistit, na kterém hřišti se Owen vlastně chtěl sejít. Jedno je zřejmé u základní školy asi čtyři bloky od domu. Předpokládám, že myslel právě to.

Není snadné dostat se nepozorovaně z domu. Počkám si, dokud se ti tři znovu nesejdou v Owenově pokoji, aby ho dál cupovali na kousky, a pak proklouznu zadními dveřmi na zahradu. Víím, že tím riskuju vlastní kůži – jakmile zjis-

tí, že jsem odešla, budu mít taky peklo na zemi. Ale když přivedu domů Owena, nikdo si na to už ani nevzpomene.

Vím, že bych se měl soustředit na to, co se právě teď děje, ale pořád musím myslet na Rhiannon. Teď už jí taky skončilo vyučování. Sešla se s Justinem? A jestli ano, chová se k ní dobře? Zůstalo v něm aspoň něco z toho, co včera prožil?

Doufám, ale nepočítám s tím.

Po Owenovi není nikde ani vidu, ani slechu, a tak se posadím na houpačku a chvíli se jen tak pohupuju. Nakonec se objeví na chodníku a zamíří ke mně.

„Vždycky si sedáš na tu samou houpačku,“ poznamená a posadí se vedle mě.

„Vážně?“ podívím se.

„Jo.“

Čekám, co dalšího z něj vypadne. Nic neříká.

„Owene,“ promluvím nakonec, „co se vlastně stalo?“

Zavrtí hlavou. Nechce mi to říct.

Přestanu se houpat a opřu se nohama pevně o zem.

„Tohle je hloupost, Owene. Máš pět vteřin na to, abys mi řekl, co se děje, jinak se seberu a půjdu zpátky domů. A ty si dál dělej, co chceš.“

Taková ráznost Owena očividně zaskočila, ale mám pocit, že i u Leslie by se vzhledem k okolnostem dalo ospravedlnit určité rozhořčení.

„Co ode mě chceš slyšet? Josh Wolf mi prodává trávu. Dneska jsme se kvůli tomu pohádali – on říkal, že mu dlužím, ale to není pravda. Začal to mě šťouchat, tak jsem ho taky pořádně strčil, a najednou nás u toho přistihli. Měl u sebe tu trávu, tak prohlásil, že jsem mu ji právě prodal.“

Opravdu chytrý. Já samozřejmě tvrdil pravý opak, ale on je ve všech předmětech ve skupině pro pokročilé, tak komu myslíš, že budou věřit?“

Když nic jiného, rozhodně přesvědčil aspoň sebe sama o tom, že právě tohle je pravda pravdoucí. Ale jestli to původně opravdu bylo tak, jak říká, nebo jestli si tuhle historku celé odpoledne vymýšlel a zdokonaloval, to opravdu nedovedu říct.

„To je jedno,“ řeknu klidně, „musíš jít domů. Táta ti převrátil pokoj naruby, ale žádné drogy tam zatím nenašli. Nenašli je ani ve tvójí skříňce ve škole, ani v autě, jinak bych o tom už asi něco slyšela. Takže v tuhle chvíli je vlastně všechno v pořádku.“

„Říkám ti, že u sebe žádné drogy nemám. Posledního jointa jsem si dal dneska ráno. Proto jsem taky šel za Joshem.“

„Nebýval to kdysi tvůj nejlepší kamarád?“

„Ty si to ještě pamatuješ? Myslím, že jsme se spolu vůbec nebavili od doby, co nám bylo takových osm let.“

Mám pocit, že od té doby Owen ani žádného nejlepšího kamaráda neměl.

„Tak pojďme,“ řeknu mu. „Vždyť to není konec světa.“

„To se ti řekne.“

Nečekal jsem, že otec bude Owena bít. Ale sotva ho spatří v domě, hned mu jednu natáhne.

Myslím, že jediný, koho to překvapilo, jsem já.

„Co jsi to zase provedl?“ řve na něj otec. „Co jsi to zase udělal za pitomost?!“

Matka i já se mezi ně postavíme. Babička to celé pozoruje zpovzdálí a tváří se tak trochu spokojeně.

„Já jsem nic neudělal!“ protestuje Owen.

„Tak proto jsi utekl? Proto tě chtějí vyloučit ze školy? Protože jsi nic neudělal?“

„Nevyloučí ho, dokud si neposlechnou i jeho verzi toho, co se stalo,“ namítnu celkem přesvědčený o tom, že to tak je.

„Ty se do toho neplet!“ varuje mě otec.

„Co kdybychom se všichni posadili a probrali to?“ navrhneme matka.

Otec je vzteky úplně rozpálený, jako by se z něj každou chvíli mělo začít kouřit. Cítím, jak se podvědomě stahuju, což pro Leslie asi není nic neobvyklého, když je mezi ostatními členy své rodiny.

Právě v takových chvílích obvykle vzpomínám na začátek dne, na těch prvních pár okamžiků nového života, ve kterých ještě nemám ani ponětí, co ošklivého mi ten který den přinese.

Nakonec se všichni posadíme. Přesněji řečeno, Owen, matka a já se posadíme – Owen a já na pohovku, matka do křesla proti nám. Otec vztekle stojí nad námi a babička zůstane mezi dveřmi, aby jí nic neuteklo.

„Tak ty ve škole *prodáváš drogy!*“ rozkřikne se otec.

„Já *neprodávám drogy*,“ brání se Owen. „Zaprvé, kdybych prodával drogy, měl bych spoustu peněz. A taky bych měl zásobu těch drog, kterou byste nejspíš už dávno našli.“

Mám pocit, že by Owen měl rychle sklaptopnout.

„To Josh Wolf prodává drogy,“ namítnu. „Ne Owen.“

„A co tam tedy tvůj bratr dělal? *Kupoval je od něj?*“

Najednou mám pocit, že bych taky měl sklaptopnout.

„Ta rvačka vůbec nesouvisela s drogama,“ řekne Owen. „Jenom u něj našli marihuanu, když nás chytli.“